

de paagældende Lønninger eller Tillæg til Lønninger, være det af Det statistiske Departement for *Januar 1940 beregnede Pristal*.

Afgørelsen af de Tvivlsspørgsmaal, der maatte opstaa, saavel med Hensyn til Lovens Omraade som med Hensyn til Anvendelsen af dens Regler i det enkelte Tilfælde, er i § 2 henlagt til det 7 Mands Nævn, der er nedsat i Henhold til Overenskomsten af 31. Oktober 1939 mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Organisationer under De samvirkende Fagforbund, og som bestaar af 3 Repræsentanter for hver af de 2 Hovedorganisationer og Forligsinstitutionens Formand som Nævnets Formand og Opmand.

Loven gælder til *31. Marts 1941*, til hvilket Tidspunkt den omtalte Overenskomst mellem de to Hovedorganisationer har Gyldighed.

Forhandlingen i *Folketinget* ved Lovforslagets 1. Behandling drejede sig til Dels om det samlede Kompleks og gav ogsaa Partiernes Ordførere Anledning til at fremsætte almindelige politiske Udtalelser.

Hartvig Frisch (S.) betonedede, at med Afspærringen fra de oversøiske Markeder og med den ekstraordinære Knaphed paa en Række af de Varer, der tidligere normalt var indgaaet i Pristallet, vilde en fortsat Lønregulering paa Grundlag af Pristallet blive uholdbar; fra at være en Virkning vilde Lønstigningen kunne blive en Aarsag, der direkte fremkaldte Inflation. Dette havde Arbejderne ikke savnet Forstaaelse af, og Interessen inden for Arbejdernes Kreds havde derfor vendt sig til Prisregulering, Rationering, Fordeling af Byrderne og Igangsættelse af Arbejder. Naar Lovgivningsmagten nu skred til Indgreb i lovligt indgaaede Overenskomster, hæftede Arbejderne sig særlig ved den Ligelighed over for alle, som Øjeblikkets Alvor gjorde paakrævet, og det foreliggende Lovforslag havde ikke kunnet være Forhandlingsgrundlag for Socialdemokraterne, hvis det ikke havde været ledsaget af den lange Række regulerende Forslag, der gik ud paa at afbøde og fordele Byrderne.

Knud Kristensen (V.) anerkendte Statsministerens Udtalelse om, at vi i den nuværende Situation maatte tilstræbe en Tilpasning og indrette vor Økonomi efter de ændrede Forhold som baade udefra og hjemmefra var paatvunget os. Ekstraordinære Tider og særlige Forhold stillede Krav om særlige Foranstaltninger, hvad Venstre ogsaa tidligere havde erkendt ved sin Stilling til Kravet om en aktiv Handelspolitik, til Rationering, Prisregulering og Bemyndigelseslove for den